Я не знаю — є
Що ще більш таємне
Як це співуче слово —
Океан.
Скільки людей-героїв
В твої простори впивалося —
Скільки надій ламалося
Крізь туман.
Скільки народів твоїми водами —
Крізь піну невірних хвиль —
Змагалося з бурями й непогодами
Проклинало могутній
Штиль.
Скільки губів безгучно зціпилось
В бажанні непевних ран
І проклинало — й благословляло
В шепоті:
Океан.
І я — закоханий — я наче мрію —
Прагну хвилинами найгостріших стум
До тебе — в обрій — приходь — зогрію
І душа повна невиразних
Ран.
Що це мені й сьогодні вдарило —
За колом полярним — барабан?
Серце в мені клично захмарило —
Океан —
Океан!